

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ἡ νεάνις διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕρους. Μολαταῦτα θὰ εἰδῶμεν ἐντὸς ὀλίγου.

— Θὰ εἰδῶμεν, ἀπήντησεν ὁ 'Ραυμόνδος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των ἀλλοιοί. Φθὰσαντες δ' εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤθύναντο νὰ λύσωσι τὴν περὶ τοῦ φανοῦ ἀπορίαν των.

— Ἰσχυρίζεσθε ἀκόμη οὗτοι τὸ φῶς αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ πλοιαρίον; εἶπεν ἡ Λουκία θριπμβύουσα.

— Οὐδὲν πλοιαρίον ἐφαίνετο προσδεδεμένον παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ὁ σπουδαστὴς δὲν ἀπήντησεν ἀλλὰ μειδιάμας οἰκτου, συνωδευμένον μὲ τινα κίνησιν τῶν ὤμων, συνέστειλε τὰ χεῖλιν του.

Τὰ πράγματα εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε οὐδεμία πλέον ἤθύνετο ν' ἀνοιχθῇ ὁδὸς συμφιλώσεως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μεταξὺ των ῥῆξις ἔλαβε χαρὰ κτηρὰ σπουδαίαν· οὕτε δ' εἰς πλεόν, οὕτε δ' ἄλλος ἐπροσπάθει νὰ ὑποκρύψῃ τὴν ἀγανάκτησιν του διὰ προτροπῆς τῆς ἀδιαφορίας. Ἀμρότεροι λοιπόν, σοβαροὶ καὶ σύννομοι, ἐφθασιν τοιοιτοτρόπως μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου. Αὐτόθι, ὁ 'Ραυμόνδος δὲν ἐσταμάτησεν, ἀλλὰ προέβη ἑμπρός. Ἡ νεάνις θεωροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὴν·

— Δὲν εἰσέρχεται; εἶπεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ σπουδαστὴς, ὅστις ἤρχισε διὰ συριγμῶν νὰ κράτῃ τὸν κύνα.

Ἡ Λουκία ἐσκήρτησε.

— Κράτεις τὸν Ὑλῶφ; ἀνέκραξεν αὐτὴ.

Ὁ 'Ραυμόνδος προσέβλεπεν ἐπ' αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως. Βλέπων τὸν κύνα προσπαθοῦντα ν' ἀπερῇσιν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς μετανοίκτου θύρας, ἐνόησεν ὅλην τὴν συγκίνησιν τῆς ἐξαδέλφης του· τὴν ἐλυτήρη τότε ἐν τῇ ψυχῇ του, καὶ τῇ εἶπε, δικαιολογῶν τὴν ὁλίαν ἀκούσιον ταύτην πράξιν του,

— Συγχώρητόν με, Λουκία· ἐνεκα τοῦ σκότους δὲν παρεῖληθσα ὅτι ὁ Ὑλῶφ προηγείτο· ἐνόμισα ὅτι ἐμμένειν ὀπίσω.

— Καὶ πρὸς τί εἶναι οὗτοι αἱ δικαιολογήσεις; Τοιαύτη εἶναι ἡ μεταξὺ μας συμφωνία, εἰσθε ἐλιούθερος, κύριε, νὰ κάμνῃτε χρῆσιν.

Καὶ ἡ Λουκία, τῆς ὁποίας ἡ ὀξυπρέπεια, ἡ αὐτὴ ἐθώρει προσβεβλημένη, ἐξανέστη ἐνεκα τῆς ταπεινῆς δικαιολογήσεως τοῦ 'Ραυμόνδου, εἰσέδυσε βιαίως εἰς στενὸν καὶ τκοτεινὸν διάδρομον.

— Πολλὸ καλὰ! ἔχετε δίκαιον, κυρία, ἀνέκραξεν ὁ 'Ραυμόνδος, ὅστις εἶχε χάσει σχεδὸν τὴν ὑπομονήν.

Διεπέρασεν εὐθύς τὸ μακρόχλιόν του διὰ τοῦ περιλαίμου τοῦ κυνός, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του.

— Πολὺ ἐνωρίς ἄφρες σήμερον τοὺς συγγενεῖς μας! τῷ εἶπεν ὁ πατήρ του.

— Ἡ Λουκία ἀπέκαμιν ἐνεκα τοῦ περιπάτου, καὶ εἶχαν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ ἱατροῦ εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἀφ' ἐτέρου, ἡ μήτηρ τῆς Λουκίας, βλέπουσα τὴν θυγατέρα της μόνην, ἠρώτησε.

— Τί ἐγένεν ὁ ἐξαδελφός σου;

— Σφοδρὸς πονοκέφαλος τὸν ἠνάγκασε νὰ μὲ ἀφῇ σὴν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

Καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ λεπτομερετέρας ἐρωτήσεις, εἰσῆλθε καὶ κατεκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν της.

Τρεῖς ἡμέραι παρῆλθον, καὶ τὰ δυσταρατημένα μέρη οὐδόλως ἐφρόντισαν περὶ συμφιλώσεως. Ἐκτὸς τούτου, κατὰ τὸ λέγειν των, δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς τρόπος συνδιαλλαγῆς. Ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον ἐξηρτᾶτο τὸ νὰ μείνωσιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἀδιαφοροί, διὰ νὰ κατορθώσωσι τοῦτο, φρόνιμον ἦτο νὰ μὴ συναντηθῶσιν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας. Ὁ 'Ραυμόνδος διέτρε λαιπὸν τὰς ἐπείρας εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐν συναναστροφῇ μετὰ τοῦ Ὑλῶφ, ὅστις, εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν ἐχασμάτο συγχρότατα, μεταβδων καὶ εἰς τὸν κύριόν του τὸ κτηνόν τοῦτο. Ἀλλ' ἡ ἁλία δὲν εἶχε φθάσει εἰσέτι εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε ν' ἀντιπαρταχθῇ εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης, καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐκ ταύτης στοθεράν ἀπόφασιν. Ὡς πρὸς δὲ τὴν Λουκίαν, ἡ ἐπιμονὴ τῆς δὲν ἦτο ὀλιγωτέρον ἰσχυρά. Ἐντοσούτω, ἀεὶ ποτε εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν γονέων της, μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἀπέφυγε τοῦ νὰ λαλήσῃ περὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, ἠθύνετο πόσον γελίοια ἦτο τοιαύτῃ ῥῆξις, τῆς ὁποίας δὲν ἤθύνετο νὰ ἐξηγήσῃ τὰ αἰτία, ἀ καὶ ταῦτα ἦσαν ἐνώπιόν της ἐναργέστατα καὶ σοβαρώτατα. Ἐφαβέιτο πάντοτε μὴ τῇ ἀπειθύνῃσι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ὅμως οἱ γονεῖς εὐτυχῶς ἀπέφευγον. Ὁ οἰκογενειακὸς σύλλογος ἐμάντευσεν ἐκ πρώτης ὀψιως, ὅτι παιδαριώδης ἰδιοτροπία ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀκελευστικῆς αὐτῆς ἀπορρίψεως. Ὁ ἰατρός ἰσχυρίζετο, ὅτι εἰς τινὰς περιπτώσεις, ἡ φύσις, ἐλευθερά πάσης ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως, ἐνεργεῖ δραστηριώτερον τῶν μέσων τὰ ὁποῖα χορηγεῖ ἡ ἐπιστήμη, καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, περιττὸν ἦτο νὰ προσφέρῃ τις τὰς βοηθείας τῆς ἐπιστήμης εἰς δύο τέταρα γμένους κεφαλὰς.

Ἐγέλων λοιπὸν κρύφα οἱ γονεῖς ἐπὶ τε τῆς ἀπειρηθείου ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ σπουδαστοῦ καὶ τῆς ἡμηχανίας τῆς νεάνιδος, τῆς ὁποίας ἐπηύξανον τὴν ταραχὴν διὰ τῶν πλαγίων καὶ δηκτικῶν τούτων φράσεων.

— Ἰατρὲ, ἔλεγεν ὁ πατήρ τῆς Λουκίας, τὰ ἐγκεφαλικά νοσήματα εἶναι ποῦν σφοδρὰ ἐφίτος.

— Μάλιστα, καθὼς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς κοινώσεως, ἐξάδειφε. Πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ μόνη θεραπεία εἰς τοιαῦτα πάθη εἶναι ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ἀπόλυτος ἀπομόνωσις.

Τὴν πρωτὴν τῆς τετάρτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ῥῆξεως τῶν μνηστῶν μας, ὁ 'Ραυμόνδος, ἐγερθεὶς τῆς κλινῆς του, ἔλαβε μεταξὺ τῶν σκελῶν του τὴν κεφαλὴν τοῦ κυνός, ὅστις ἤρχετο διὰ νὰ θωπεύσῃ τὸν κύριόν του, καὶ ἐδυθίσθη, ἀτινίζων τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ὑλῶφ, εἰς βαθεῖαν σκέψιν. Συναγχομὶ τινες ἐξῆλθον τοῦ στήθους του, καὶ σχήματα θετικῆς καὶ ἀρνητικῆς ἀποφάσεως ἐκλόνισαν τὴν κεφαλὴν του. Δύο ἰδέαι ἀντίθετοι συνεκρούοντο εἰς τὸν νοῦν του· ἡ μὲν ἐξήρχετο ἐκ τῆς καρδίας του, ἡ δὲ ἦτο ἐρριζωμένη εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐταλαντεύθη ἡ νίκη ἐπὶ τῆς πάλης ταύτης. Ἐν τούτοις ὁ σπουδαστὴς ἀπώθησε τὸν Ὑλῶφ, ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ γραφείου του, καὶ λαβὼν τὸν κάλαμον, ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.